Ч. 234. Середа 17 (30) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Відкрите сесиї нового угорского парляменту. — Російский гість у Цісаря. — Зелізниці в середній Азиї)

Вчера о годині 12-ій в полудне приймив Цісар в королівскій палаті в Будапешті нововибрану палату послів і палату магнатів угорского сойму. Монарха відкрив новий угорский парлямент промовою, в котрій між иншими сказав: З довірєм і надією витаю вас на початку нової сесиї. Ви покликані до полагодженя дуже важних законів, аби моя улюблена Угорщина могла успішно розвивати ся і станути на тій висоті, на якій бажаю єї бачити. Між задачами, дожидаючими полагодженя, найважнійшою єсть справа управильненя відносин з иншими моїми королівствами і краями. Доси єсть то полагоджене лише провізорично, однако то управильненє повинно відбути ся в дусї законів з р. 1867 і в дусї справедливости. Для підготовленя міжнародних торговельних договорів, котрі суть для економічних інтересів цілої Монархії дуже важні, потрібне перед усім установленє митової тарифи, котрої задачию буде охоронювати кожду галузь продукциї і інтереси промислу і рільництва. — Відтак вичисляє промова ряд найважнійших законів, котрими угорский сойм буде займати ся. І так важною задачию сойму буде установленє континґенту рекрутів, особливо з огляду на то, що обовязуючі тепер постанови тратять вскорі свою силу. Ніяка держава не може тратити з очий печаливости о свою оружну силу, в котрій лежить найпевнійша запорука безпечности і великодержавного становища. „Числю на ваш патріотизм — каже ся в бесїдї — і на вашу мудрість, котрі і на дальше зуміють погодити інтереси угорскої держави з материяльними інтересами цілої Монархії". Управильненє еміґрациї єсть також справою дуже важною, що вимагає скорого полагодженя. В звязи з тим стоїть заведенє на границях краю державної поліциї. Важною задачию нового сойму буде точна і основна реформа адміністрациї, — дальше зміна системи безпосередних податків для справедливого розложеня тягару, — покінченя валютової реформи, — орґанізация автономії католицкої Церкви на Угорщині, — управильненє конґруи католицкого духовеньства обох обрядів, — реформа процедури цивільної в дусї заведеня устного поступованя, — реформа войскового закона карного, — переведенє важних інвестиций, вибудованє сїти водних доріг, штучних і природних, — управильненє орґанізациї рільництва; — заведенє парцеляциї і реформа закона промислового, — будова нових зелізниць, управильненє царохідної плавби і підпесенє руху комунікацийного. — будова торговельного порту в Будапешті, — будова льокальних зелізниць, — переведенє закона о обезпеченю робітників на старість, — підвисшенє платні державних урядників і т. д. В промові каже ся дальше: Великі суть задачі, які маєте Панове, виповнити; діло скріпленя і розвитку Угорщини не позваляє на ніякі перерви для відпочинку, не позваляє переставати в праци. Числимо на ваш патріотизм і вашу мудрість і на то, що витреваєте в неутомимій праци для довершеня того діла. Числимо при тім з цілим довірєм на наш нарід, котрий розуміє, що повинен в тім великім ділі бути помічним. Правительство може підпирати всї стремленя до економічного і культурного піднесеня народа, але не може того сотворити. До того мусить причинити ся нарід своєю спільною працею. Коли всї непохитно будуть переняті тим пересьвідченем, тоді — говорив Монарха — буду спокійний о будучність угорского народа. „Сердечні відносини до всїх сусїдних держав наповнює нас надією, що благословенє мира і на дальше буде удержане". — Слова Монарха приймили зібрані посли одушевленими окликами.

Як доносять будапештеньскі часописи, мав нинї перед полуднем прибути до Будапешту дїд російского царя вел. князь Михайло Николаєвич. Цісар дожидав гостя на двірци, а відтак відвіз єго до готелю Брістоль, де вел. князь замешкав. О годині 6 відбуде ся в честь вел. князя ґалевий обід, на котрий запрошено також членів кабінету. Цісар забавить в Будапешті до четверга, а відтак поїде разом з вел. князем Михайлом до Ґеделе, де відбудуть ся кількадневі лови. До Будапешту верне Цісар в понедїлок, а до Відня дня 10 падолиста.

Російске правительство звертає пильну увагу на будову азийских зелізниць. В послїдних днях наспіла вість, що в Ташкенті розпочато будову зелізниці до Оренбурґа, ко-

---

20)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

ГЛАВА IX.

З чим вернув Ґлянцман з Копиткова та як виглядав сальон в Березівці.

Панни були урадовані, а навіть тїтка, особа до одушевленя не скора і на похвали не щедра, признала, що комната о много лїпше виглядає і цьвіти якось краснїйші.

Так якось щасливо зложило ся з тими східцями і прикрашенем сальону, що коли пан Станислав перший раз приїхав, застав їх вже і дуже уважно приглядав ся; видко, що подобались єму, колиж мати єго приїхала в гостину до Березівки, то тих красних цьвітів не могла нахвалити ся.

Зараз веліла зробити такі самі східцї, і домок на лїсничівці прикрасила ними, а панни дали їй кільканайцять цьвітів на розмноженє.

Коли пан Станислав забирав ті цьвіти, хотів конче знати, котрий від котрої панни дарований, але не довідав ся нічого — нехай згадує.

Аж за другою гостиною, коли знов почав пильно допитувати ся, виговорила ся Ядвиня не хотячи, що цвитучий олеандер від Софії.

Пізнїйше молодий лїсничий часто згадував, що з усїх ростин, які знає на сьвітї, найкрасшою єсть олеандер, і то не лиш коли цвите, але навіть і тоді, коли хорує, утратить листє, і стане подібний до старої мітли.

Але Ядвиня не уміла нїколи задержати тайни; виговорила ся також случайно, що сестра любить дуже конвалії, а по правдї, то она полюбила їх аж від часу, коли пан Станислав назбирав їй в лїсї цілу жменю тих білих цьвіток і привіз.

Не богато бракувало, аби зрадила, що три галузки конвалії лежать засушені в молитвеннику, і що Софійка возить їх все з собою до церкви.

Раз вже..., лише що.... о малий волос.... не сказала і того, але Софійка викликала єї на ґанок, і так просила, так просила на всьо, що вимогла на ній найторжественнїйшу обіцянку, що буде уважна і що нї слівця непотрібного не скаже. Він міг би собі Бог знає що гадати, а однако в тім нема нічого; справді, нема нічого....

Кажучи, що нема нічого, Софія червопїла як вишня і спускала очи, але то більше зі страху, аби пан Станислав не довідав ся, як з иншої причини.

В Березівці надіяли ся, що пані Завадска з сином приїде перед вечером, бо заповіла свою гостину тїтцї, коли стрітили ся в церкві. З тої причини сьвіженький все сальон висьвіжено ще лїпше, незвичайно. Китиці, ще не зівялі, викинено на сьмітє, а заступлено їх новими, з котрих одна, з самих гарних рож, була груба, як сніп.

Гріх був би жалувати рож, коли їх така сила в огороді. Кількадесять великих корчів, а всї мов обліплені цьвітами.

Китиці робили панни по полудни і скропили їх водою, щоби на прибутє гостий виглядали сьвіженько.

Ядвиня все поглядала на годинник, панна Софія удавала, що єї час не богато обходить, і на годинник цілком не звертала очий, але то лиш такий викрут дівочий. Не дивила ся на годинник, але по сонци, по тїни, яка падала від дерев, знала дуже добре котра година, і знала так само добре, що час чогось так поволи іде, як черепаха. Замітила також, що каляфіорам дуже сухо, і що треба їх добре підлити; тому заєдно ходила там з підливальницею.

Правду сказавши, каляфіори могли би ще які два днп обійти ся без підливаня, але грядка, на котрій росли, лежала коло самого паркану, на кінци огорода, а звідтам був вид на дорогу.

Дожидані гості якось не спішили ся, бо сонце хилило ся чим раз низше, а їх анї видко.

Нагле роздало ся гавканє псів в селї.

— Певне їдуть! — скрикнула Ядвиня.

— Може, — відповіла сестра, удаючи байдужну.

— Побачу!

— Як хочеш.

Дївчина побігла на конець огорода і вскорі вернула задихана.

— Їдуть, Софійко, справдї їдуть! Вже суть за селом!

тра буде становити друге получене сїти европейскої з туркестаньско-афґаньскою границею полудневою. Крім того вийшла з Петербурга вість, що сибірска зелїзниця, котру мали викінчити аж 1905 р. мусить бути вже в слїдуючім роцї готова, а то з огляду на тамтогорічні події і на теперішну окупацию Манджурії. Та обставина заслугує не лиш з оглядів економічно-торговельних, але також войсково-політичних на найпильнїйшу увагу. Коли іменно зелїзниця сибірска і ташкентско-оренбурска будуть цїлком готові, тодї Росия, що вже тепер має зелїзницю закаспійску зможе кождої хвилї перекинути на границї Хіни або Індиї великі маси войск і воєнних запасів.

Новинки.

Львів дня 29-го жовтня 1901.

— Є. В. Цїсар найвисшою постановою з дня 24 с. м. іменував крилошанина вірменьскої капітули у Львові о. Йосифа Теодоровича вірменьским архиепископом у Львові.

— Іменованя. П. Мінїстер судівництва іменував радника краевого суду Ів. Шарфа в Станиславові, державним прокуратором в Стрию.

— Перенесеня. П. Мінїстер торговлї переніс старшого управителя почтового Йосифа Черневича з Підволочиск до Бялої.

— Є. Е. п. Намістник гр. Лев Пінїньский повернув нинї рано з Відня до Львова.

— Вистава робіт проф. Ковача. Товариство „Братня поміч слухачів політехніки" отвирає дня 3 падолиста виставу робіт професора політехніки Едґара Ковача. На виставі можна буде оглядати начерки будов у всїх визначних стилях в Галичинї. Між иншими гуцульский стиль буде представлений на 9 картонах відбудови церкви в Жовкві.

— Зміна в почтових приписах. З днем 1-го грудня с. р. будуть обовязувати нові почтові приписи що-до виписуваня і видаваня посьвідчень на поручені листи і пачки, в наслїдок чого заведе ся нові почтові книжки. Подібні приписи що-до грошевих переказів входять в житє з днем 1-го січня 1902 р.

— Впреосьв. Митрополит Шептицкий в Теребовельщинї. З Теребовлї доносять нам: Дня 25-го жовтня с. р. о 6-ій год. вечером приїхав Впреосьв. Митрополит до Главча, парохії теребовельского повіта, належачої до скалатского деканата. До громади повіта теребовельского супроводила Впреосьв. Митрополита кінна бандерия зложена зі селян сьвяточно одїтих. При прекрасно удекорованій брамі тріюмфальній, осьвітленій лямпіонами, дожидали митрополита ц. к. староста п. Крушиньский разом з заступником презеса ради повітової о. Станїсл. Коженьовским, деканами о. Слюзаром зі Скалату і о. Залуцким з Теребовлї та численним духовеньством. По представленях, місцевий парох о. Билиньский по відповідній промові вручив Владицї ключі від церкви, а начальник громади. Ілько Дзюба, повитав Впреосьвященного іменем громади і подав на привіт хлїб і сіль а наконець промовив іменем повіта о. Коженьовский. В торжестві взяло участь цїле населене громади без ріжниці віроісповіданя.

— До відомости читалень „Просьвіти". Канцелярия товариства „Просьвіта" пригадує видїлам читалень „Просьвіти, що на підставі ухвали Видїлу краевого з дня 20 лютого 1898 р. 57097 читальнї „Просьвіти" можуть старати ся о безпроцентові позички з фонду краевого на піднесене своєї дїяльности в напрямі торговельнім і економічнім взагалї. До вношеня в тій цїли подань, Видїл краєвий письмом з дня 31. серпня 1899 ч. 58173 означив постійні речинцї, в котрих ті поданя у Видїлї краєвім мають бути полагоджені. а то: 1 січня, 1 цьвітня і 1 жовтня кождого року. Кожда отже читальня, що о таку позичку наміряє старати ся, нехай повисші речинцї собі затямить, і бодай на місяць передтим внесе дотичне поданє до канцелярії головного видїлу Товариства „Просьвіти" у Львові (Ринок ч. 10), щоби справу можна розслїдити і Видїлови краєвому з відповідно умотивованим внесенем переслати. З того виходить, що під теперішну пору поданя о безпроцентові позичку з фонду краєвого повинні бути надіслані найдальше до 1 грудня с. р. — Пригадуючи то видїлам, звертає Канцелярия увагу на великий хосен, який читальнї „Просьвіти" з безпроцентових позичок можуть осягнути, а тим самим повинні в тій цїли поданя як найчисленнїйше вносити. Вкінци додає, що на жадане пересилає безпроволочно друковану інструкцию, як подане те має бути написане.

— З Бродів. Дня 31 н. ст. жовтня (на сьв. Луки) відбуде ся в Бродах посьвячене дому закупленого Вир. о. Теодосием Ефиновичем на цїль „Інститута виховавчого" для убогої рускої молодїжи повіта брідского, з слїдуючою програмою: 1) о годинї 9-ій рано служба Божа співана в наміреию фундатора; 2) о годинї 1-ій в полуднє водосьвятїє і посьвячене дому, в котрім возьмуть участь місцеві власти, як також доохрестне духовеньство і селяньство. 3) вечером о годинї 7-ій уряджує товариство „Руска Бесїда" в своїх комнатах (в інститутї) товариські забави при співі брідского „Бояна" і грі на фортепянї. Комітет просить всїх Русинів з повіта брідского, особливо Всч. духовеньство і селяньство о численну участь в тім народнім торжестві.

— Про загальні збори філїї „Просьвіти" в Самборі, оповіщує видїл тої філїї, що попередне оголошене що-до маючих відбути ся дня 1. падолиста загальних зборів улягло зміні о стілько, що збори ті відбудуть ся не в комнатах Рускої Бесїди, але в салї Готелю Народного, о годинї 12. в полудне, зараз по скінченім богослуженю, котре відбуде ся так, як було заповіджене, т. є. о 11. годинї. Видїл вибрав нарочно день 1-ого падолиста, яко найдогіднїйший для членів з місцевої інтелїгенциї, щоби дати їм можність взяти громадно участь в тих зборах, і надїє ся, що являть ся всї приклонники „Просьвіти" так на богослуженю, як і на зборах. Що-до заміцевих членів, то може декотрим було-б і догіднїйше прибути в четвер та рівночасно полагодити на торзї за одним заходом свої орудки. Але видїл філїї бажав би, щоби члени „Просьвіти" бодай раз в рік посьвятили окремий день для справ просьвітних, тим більше, що

— Ти пізнала?

— Очевидно!

— Цікава я, як можна пізнати кого так з далека?

— Видко порох, Софійко, справдї видко! Я вже чую туркіт брички, а ти нї?

— Нї трохи.

— То дивне, бо я дуже добре; тепер скрутили коло огорода. Чуєш?

— Може....

— Алеж так! Треба сказати тїтцї.

— То скажи.

— Погляну ще з ґанку.

З тими словами вибігла. а незабаром дав ся чути гуркіт перед ґанком. Ядвиня зараз вернула.

— Щож, — спитала Софійка, — приїхали?

— Так, приїхав.... Глянцман і саме обганяє ся перед псами.

— Глянцман, — сказала панна Софія, і при тім дивно викривила уста.

Щоби великий посол, що їздив з Чорноболота до Кошиткова в незвичайно важній справі від цїлого міста, міг бачити вражінє, яке звук его назвиска зробив на панні Софії, певне дуже здивувавсь би.

Глянцман! Чи то назвище зле звучить? Чи не є мягке як аксаміт? Чи не настроює прихильно для чоловіка, що его носить?

Здаєть ся, що досить вимовити слово: Глянцман, аби уявити собі чоловіка шовкового, гладкого, повного делїкатности і елєґантности, що має досить чисту бекешу і томбаковий годинник, а та панна кривить ся мов би з'їла цитрину. Добре кажуть, що суть річи, на котрих женщина нїколи не пізнає ся, бо єї розум на такий інтерес за слабий.

Глянцман, звівши завзяту борбу з псами, з котрої вийшов цїло і щасливо, бо від сторони кухнї наспіла для него поміч, пішов просто до канцеляриї пана Борецкого.

Зараз на вступі заявив, що не має нїякого важнїйшого інтересу, що вступив лиш так собі, аби довідати ся о здоровлю, а при тїй пагоді спитати, чи случайно нема якого зерна на продаж?

— Чому случайно? — спитав господар. — Атже не случайно, але умисне збіже сїю і умисне продаю его.

— Я знаю, що вельможний пан не все любить продавати тодї, коли ми хочемо купити, тому питаю, чи пан не мають на продаж случайно.

— Тяжко, не все можна продавати, коли вам сподобає ся; час платить, час тратить.

— Ну, або ми не ризикуємо? Торговля збіжем, то так як гра в карти, нинї пан, завтра капцан, але все треба трохи ризикувати.

— Я волїю не ризикувати.

— І то добре, але як часом. Ризикувавши можна стратити і не ризикувавши, можна не заробити, бо правду кажучи, не ризикувати, то значить також ризикувати, лише инакше.

— А то як?

— Дуже простим способом; коли я купую наперед збіже і пізнїйше цїни упадуть, то трачу, бо я ризикував з гори; коли пан тримають збіже в шпіхлїри і чекають на лїпші цїни, а дочекають ся гірших, то пан також стратять, бо ризикували від долини. Ласкавий пане, всьо на сьвітї ризико крім щастя.

— Так, але де его шукати?

— На що шукати? Як оно має до кого прийти, то само прийде, навіть некликане і не прошене, а як не має прийти, то хочби чоловік станув на серед ринку і цїлий день кричав: „ай, вай!" — то оно також не прийде. Не далеко шукаючи, маємо приклад в нашій околици, близенько з паном Рожаньским. Чи він надїяв ся, що на него упаде такий маєток. Вельможний пан певно щось чули о тім?

— А чув, щось говорять.

— Говорять? Вельможний пане, они не говорять, але кричать і завидують!... Я сам видів таких, що коли учули о тім інтересї, зробили ся цїлком зелені, вся жовч в них порушила ся з зависти! Пана Рожаньского інтереси дуже поправили ся, він тепер великий пан зробив ся, кредит в місті має, коби лиш хотів!

— А не хоче?

— Прошу пана, звичайно так буває, що хто має кредит, рідко коли его жадає, хто не має, то все позичав би. Пан Рожаньский не любить позичати. Він має таку вдачу, як вельможний пан.

— А кілько ви могли би єму скредитувати?

— Кілько би сам хотів! Пять, десять тисячів. Нехай лиш слово скаже, а в тій хвили ціле Чорне болото порушить ся. Кождий стягне з жінки перли, вийме їй з ушпй ковтки заставить, а дасть. Як такому панови не дати? Нехай вельможний пан самі скажуть? Як не дати?

— А менї далиб ви, як би я потребував?

Глянцман дуже мило усьміхнув ся.

— Кому кредитувати, як не пану?

— Ба, а з чого би я віддавав?

— Най пан жартують здорові! Вельможний пан є знаний богач в околици.

— Ви не числили моїх капіталів.

— Чи пан гадають, що лише то богатство, що почислене є богатсво? На мій розум більше на сьвітї непочислених скарбів, як рахованих. Може нї?

— Може бути.

— Вельможний пан крім того, що мають, можуть мати ще богато, дуже богато. А дочки пана! Такі красні, учені панянки! Они дістануть богатих мужів, то їм належить ся.

— Ще час.

— Чому час? Коли суть панни, то треба і зятів. Я знаю такого пана, що з великим маєтком, що міг би робити примхи і пошукати ґрафянки, а однако хотїв би стати зятем вельможного пана. Пан певне міркують, що я говорю про пана Рожаньского. То не аби який женихн, лїпшого в цїлій околици не найде.... Що вельможний пан гадають о тім інтересї?

Борецкий зморщив брови і сказав поважно:

— Слухай-но, мій пане Глянцман, як буду мати на продаж пшеницю, бараболї, ріпак, то буду з тобою радо говорити, але дочок через твої руки не гадаю позбувати ся. Нехай

з досьвіду знае ся, що справи торговельні звичайно беруть верх над справами загальної натури.

— **Самоубийство.** З Бучача доносять нам: В Петликівцях коло Бучача отроїла ся дня 26 с. м. головками від сірників Теодора Гузар, жінка Володислава, господаря, літ 30 Причиною отроєня було то, що єї прихоплено в Бучачи, як крала блаватні товари.

— **Нещаслива пригода.** Дня 16 с. м. засипала земля Петра Веприка, селянина з Мужилова, повіта підгаєцкого, коли на грунтах Мужилова добував пісок. Причиною нещастя була з одної сторони неосторожність самого Веприка, з другої занедбане осторожности зі сторони підприємців, котрих потягнено до одвічальности.

— **Пригода на зелїзници.** З Рави доносять нам: Дня 21-го жовтня с. м. о 2-ій год. 50 мін. по полудни паїхав поїзд ч. 2251 їдучий з Рави до Белзця на переїзді фіру і забив на місци селянина Казимира Мацїньского з Басилева, котрий сидів на переді. Жінцї его, котра їхала разом з ним, не стало ся нїчого. Згаданий переїзд як і всї рампи на лінії Рава-Белзець не мають рогаток. Слідство в сїй справі веде ся.

— **Нещасливу жертву** катастрофи на трамваю, про котру ми вчера доносили, вже розпізнано. Вчера по полудни около 3 год. зголосив ся до комісаря поліції, що веде слідство в сїй справі, субєкт Вільгельм Теллєр і подав до відомости, що в недїлю вечером властителька торговлї прагскої обуви, Єлена Крайнїк відвела свого чоловіка на дворець, звідки він поїхав до Станиславова, і доси не вернула. Він пішов з комісарем до трупарнї і зараз пізнав молоду женщину. Крайнїґова мала літ 24 і була матірю одної, 2-лїтної дитини, а тепер була в нагітнім станї. Єї чоловіка, котрий в суботу поїхав до родини своєї жінки до Станиславова, повідомлено зараз телеґрафічно. Нещаслива відвівши чоловіка на дворець сїла до трамваю і їхала домів при улици Сикстуській число 8. Лікарі кажуть, що смерть мусїла наступити внаслідок зломаня підстави чашки і рівночасне потрясенє мозку. Крайнїґова вискочила в противну сторону як віз їхав і длятого впала з цїлим розмахом на землю так нещасливо що забила ся. Здаєсь, що ще хвильку була притомна, бо коли вояк 30-го полку, Королюк прибіг їй па поміч, она щось ще сказала до него, з чого він лиш зрозумів слово „Сикстуска“. — Дальше слїдство показало, що катастрофу не викликала якась дійстна небезпечність, бо візник і кондуктор трамваєвого воза зізнають, що анї віз не котив ся незвичайно борзо в долину анї копі не сполошили ся були і не зломила ся гальма. Цїлий переполох викликав хтось у возї, котрий перший наробив крику, що грозить небезпечність.

— **Помер** князь Іван Павло Александер Сапіга дня 26 с. м. і 54-ім році житя, в Білці шляхотскій під Львовом.

Телеґрами.

Будапешт 29 жовтня. З нагоди торжественного відкритя сойму угорского, відбуло ся вчера в дворскій каплици торжествепе богослуженє, в котрім взяли участь Цїсар, двірскі достойники, президент мінїстрів Сель, і члени сойму і палати маґнатів. Службу Божу правив кардинал Васарій.

Віденъ 29 жовтня. Грозить тут вибух трамваєвого страйку. На вчера вечером були заповіджені в тій справі збори кондукторів і візників.

Москва 29 жовтня. Відбули ся тут демонстрациї противанґлїйскі а в користь Бурів. Товпа обкинула камінем анґлїйский консулят, а анґлїйского консуля зневажила.

Париж 29 жовтня. Вчера відбув ся тут похорон князя Мурата. За домовиною ішли крім сина покійника, також оба зяті: мінїстер ґр. Ґолуховский і князь Карельта, богато визначних осіб з полїтичних кругів.

Новий Йорк 29 жовтня. Нинї відбуло ся страченє Чолґоша. Начальник суду в Обурн зарядив, аби через Чолґоша пущено такий сильний і так довготреваючий ток електричний, доки не перестане жити.

Руан 29 жовтня. Портові робітники заявили ся одноголосно за бойкотованєм анґлїйских кораблїв і жадають скликаня европейского конґресу портових робітників, котрий ухвалив би доти не працювати при накладаню анґлїйских кораблїв в Европі, доки Анґлїя не занехає війни з Бурами.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

тебе то не обиджує, але раджу тобі не мішати ся в не свої річи.

— Я не розумію вельможного пана. Чи тому, що я називаю ся Ґлянцман, не зумію бути прихильним? Длячого?„

— Длятого, що то до тебе не належить і зробиш менї велику приятність, коли схочеш розмавляти о чім иншім.

Ґлянцман пробовав ще вернути до того самого предмету, але коли видів, що то нї на що не здасть ся, від'їхав.

— Ну — говорив до себе, сидячи вже на візку і поганяючи худого коня — ти пане шляхтич не хочеш жида сватом, але що Ґлянцман сказав, то вже тобі добре в голові сидить. Ти любиш гроші і ти на них злакомиш ся. Сам будеш старати ся о Рожаньского на мужа для своїї улюбленої донечки. Добре, шукай, зловиш ся. Хороший зять, дуже „файний кавалїр“!

Коли пан Борецкий, скінчивши розмову з Ґлянцманом і видавши Пилипови розпорядок робіт на завтра, вийшов до гостинниції, застав там свою сестру, дочки і гостий в дуже веселім настрою.

Панї Завадска з тїткою Ґертрудою розмавляли з великим оживленєм о найлїпшім способі квашеня грибів, а панни з паном Станиславом о цьвітах і о лїсї.

Показало ся з розмови, що панни дуже люблять ліс, але панна Ядвига боялась би в нїм мешкати, особливо в зимі, головно з причини вовків; панна Софія висказала гадку, що вовк цїлком не такий страшний, як говорять і що особливо з далека то навіть досить приємне зьвірятко, дуже подібне до Бурого, великого пса, що так налякав Ґлянцмана. Нема ніякої причини бояти ся вовка, тим більше що як каже пан Станислав, вовк боїть ся людий і утїкає перед ними. Можна тому вірити, бо пан Станислав знає ся на вовках знаменито і неодного вже застрілив.

Дуже погані суть годинники; коли треба, щоби спішили ся, ходять незвичайно поволи; колиж єсть миле товариство і весела розмова, міряють години зі злобною скоростию. Тілько ще було би до говореня, тілько питань тисне ся на уста, а тут проклятий годинник дзвонить і кудкудакає: „Вже час, вже час, вже час!“

І під впливом того кудкудаканя старшим починають примикати ся очи, мов сонні; лямпа догарає, самовар стине, а союзник не добрих годинників, великий чубатий когут дрем ся на своїм сїдалї, як божевільний і будить Войтка, аби запрягав коні і заїздив перед ґанок з гуркотом.

В бездушній, скриплячій машинї до міреня часу сидить якийсь злобний дух, дух противности і пустоти, бавить ся коштом молодих дївчат і хлопців, псує машинерию, задержуючи колїсцята, або наганяючи їх до скорших оборотів, перериває розмову в найцїкавійшій хвили, саме тодї, коли ось-ось мов мала птичка з галузки, мало ся зірвати з уст одно слївце, лиш одно, але яке!... І нї.... перебив негідник! Велїв встати, прощати ся, шукати намітки для матери, і казати: „добраніч, папе добродїю!“ Дуже той „добродїй“ в такій хвили потрібний! Нїчого не поможе, треба ждати другої гостини, а коли она прийде?! Панні Софії робить ся сумно, а той молодий пустїй, Ядвиня, лиш сьміє ся і то як сьміє ся! Сьміють ся єї очи, уста, всї ямки на лици. То гріх рідну сестру так висьмівати! Від'їхали.... При тім панї Завадска запросила тїтку Ґертруду і панни на збиранє грибів до ліса і на підвечірок. Добра женщина, як она розуміє, що без запасу грибів на зиму, тяжко обійти ся і що ніякі не можуть бути лїпші від тих, котрі коло Майдану ростуть і котрі збере ся власними руками. На другий день рано Ядвиня дуже глубоко роздумувала над питанєм, що то може значити, що Софійцї цїлу ніч снили ся гриби?

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).